Kateřina Chaloupková

NEPŘÍTEL mého NEPŘÍTELE

Dark mafia romance

KDYŽ JSI SOUČÁSTÍ VÁLKY, DŮVĚRA MŮŽE BÝT SMRTÍCÍ.

Nepřítel mého nepřítele

Kateřina Chaloupková

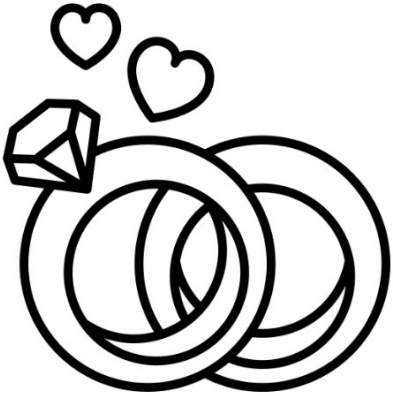

Vydalo v roce 2025 nakladatelství Solis,
Příkop 4, Brno 602 00
web: http://www.solis-nakladatelstvi.cz,
e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz
První elektronickou publikaci,
v pořadí 113. e-knihu v edici SOLIS,
první elektronické vydání.
Autor © Kateřina Chaloupková
Korektura, redakce a sazba:
Anna Novotná, Evinečky, Monika Kurucová
Obálka: JPolc

Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí
být kopírována či jiným způsobem rozšiřována
bez výslovného povolení nakladatele.
ISBN
978-80-53064-81-1 (epub)
978-80-53064-82-8 (epub)

Varování

Tato kniha obsahuje scény fyzického i psychického násilí, vraždy, střelné zbraně a krvavé popisy. Objevují se v ní motivy smrti blízkých, ztráty, zrady a traumatických zážitků. Text zahrnuje také manipulaci, únos, věznění, nátlak, nucené manželství a sexuální obsah. Nechybí vulgární jazyk, odkazy na mafii, organizovaný zločin a drogy. Některé pasáže mohou být emocionálně náročné a vyvolat pocity úzkosti či paniky.

Těm odvážným přeji příjemný zážitek.

Anotace

Utekla jsem ve svatebních šatech s kulkou v paži, abych se dobrovolně vrhla do chřtánu Collinsových. Rodiny, která tu moji k smrti nenáviděla. A přesto byli jediní, kdo mě mohl zachránit.

Emmett Collins byl nepřítel, ale já mu i tak dala všechno. Jinak to nešlo. Museli jsme si vzájemně důvěřovat. Najít kompromis. A ten byl v našem případě někde mezi vraždou a postelí. Sama jsem mu nakonec dala klíče… od mého těla, mé duše i srdce.

Někdy ale o všem rozhoduje ten, kdo má prst na spoušti.

Playlist

BECKY SHAHEEN – YOUR WICKED WAYS

TOMEE PROFITT, BEACON LIGHT, SAM TINESZ - ENEMY

BECKY SHAHEEN – THE CALL

MARTIN GARRIX, DAVID GUETTA, JAMIE SCOTT, ROMY DYA – SO FAR AWAY

MICHELE MORRONE – BEAUTIFUL

NOELLE JOHNSON – CAN'T FALLING IN LOVE

NEFFEX – NUMB

SMASH INTO PIECES – HERE TO STAY

TOMEE PROFIT, FLEURIE, MELLEN GI – WAKE ME UP

CHRIS GREY – LET THE WORLD BURN

GEORGIA PHANTOM – BUILT FROM BROKEN

CÉLINE DION - ASHES

Prolog

Scarlett

Strachy jsem si v koutě temné místnosti tiskla nohy k hrudníku a plakala. Celé tělo se mi třáslo, zatímco jsem pozorovala jediné přicházející světlo zpod dveří v tenkém proužku. Tajných dveří, které tenhle kumbál měl. Zvenku se co chvíli ozývaly jen výstřely, výkřiky a dopad těl na podlahu.

Táta slyšel, jak přijelo několik vozů s ozbrojenými muži. Tušil, že se stane něco špatného. Otevřel rám s malou knihovnou, aby mi umožnil se do těch prostor schovat.

„Nevycházej odsud, dokud ti neřeknu.“ To byla jeho poslední slova. V očích se mu zrcadlil strach, který obvykle nemíval.

Vždycky jsem si ho pamatovala jako tvrdého rozhodného muže s úžasnými diplomatickými schopnostmi. Nikdy se nepouštěl do přestřelek nebo vražd, pokud to okolnosti nevyžadovaly. Většinou se o krvavé msty staral můj strýc Ian, otcův mladší bratr.

Táta měl svá území a s ostatními uzavíral dohody. Náležela mu letiště i centrum LA. Máma se do jeho byznysu nepletla. A mě to nezajímalo. Bylo mi teprve šestnáct, a navíc měl celé impérium převzít můj starší bratr Dominic. Jako rodina jsme vždy stáli při sobě. Neměli jsme žádné nepřátele, kteří by nás ohrožovali. Občas se sice objevil nějaký zrádce, ale strýček Ian se o všechno postaral.

Proto jsem najednou nechápala, proč jsem se dostala do pozice, kdy sedím s uplakanýma očima v otcově tajné místnosti na zbraně a čekám, co se bude dít. Kryla jsem si uši, abych utlumila hlasité výstřely, které vycházely ze všech koutů domu. Hrudník se mi prudce vzdouval. Srdce mi bušilo na poplach a adrenalin zaplavoval celé mé tělo.

Seděla jsem tam na chladné podlaze možná hodinu, dvě, tři. Slzy mi došly a domem se rozléhalo jen ohlušující ticho. Postavila jsem se na nohy. Sotva mě však držely. Vzduch v těch malých prostorech začínal být teplý a vydýchaný.

Pootevřela jsem těžké dveře ve vestavěné knihovně a vnímala všemi smysly. Žádný pohyb, žádný hluk ani náznak něčí přítomnosti.

Tiše jsem se přemístila z otcovy pracovny do haly s bílou mramorovou podlahou, na které leželo něčí tělo v tratolišti krve. Polil mě ledový pot, když jsem si uvědomila, že šlo o mého bratra. Přikryla jsem si ústa, abych nezakvílela. Oči mě začaly znovu nepříjemně štípat, jakmile jsem zamířila k obývacímu pokoji, kde ležel někdo další. Už podle bot mi bylo jasné, že šlo o tátu.

Ruce se mi roztřásly. Jen pár kroků mě dělilo od pohledu na celou jeho postavu. Do rohu světlého koberce se vsakovala jeho krev, která mu vytékala z postřeleného hrudníku.

S pláčem jsem se nad něj sklonila, a ještě naposledy ho chtěla pohladit po prošedivělých vlasech. Kolena se mi opřela do zkrvavené podlahy a na prsou se mi uhnízdil obrovský balvan. Jako by mi před očima proběhl celý život. Jak mě učil jezdit na

koni, jak jsem mu sedávala na klíně, když mi četl, nebo jak jsme spolu rybařili na jachtě.

Pár slz mi steklo po lících a skáplo na jeho černý oblek. Jenže najednou pootevřel oči, třásl se a chrčel.

„Tati, zavolám záchranku," chystala jsem se vstát, když z něho najednou vyšlo jedno jediné slovo: „Nevěř…" Neměl sílu, aby dopověděl komu, a pak znovu upadl do bezvědomí. Byl konec.

Vyběhla jsem zpět do pracovny, abych přivolala sanitku.

Celý dům byl jako po brutálním masakru. Někdo si dal tu práci, aby vyvraždil celou moji rodinu. Máma, bratr i otec. Ochranka, personál i pár neznámých tváří, které možná patřily k těm zrádcům.

Bylo mi zle. Celé tělo se mi chvělo hrůzou a prožitým šokem.

Seděla jsem v záchrance a třásla se, i když mě lékaři zabalili do teplé huňaté deky. Ještě stále jsem nechápala, co se právě stalo. *Kdo mi zabil celou rodinu? Proč?*

Mohlo uběhnout pár hodin, během nichž domem procházely davy policistů a vyšetřovatelů. Vyslýchali mě, ale krom pár výstřelů a výkřiků jsem nic neslyšela. Moc dobře věděli, jaká jsme rodina. Čím se otec živil, a s jakými lidmi se paktoval. Jen nad tím mávli rukou. Nikdo jejich smrt vyšetřovat nehodlal. Báli se i našeho stínu.

„Slečno Carringtonová, přijel váš strýc," oznámil mi jeden z policistů.

Vyskočila jsem ze sanitky na drobný štěrk naší příjezdové cesty a ohlédla se po přicházejícím strýci. Jakmile mě však uviděl, celý zbledl. Ztěžka polkl a náhle zastavil. Rozplakala jsem

se, protože on už byl vlastně můj jediný žijící příbuzný. To on se o mě do mých osmnácti bude muset postarat.

Doběhla jsem k němu a za doprovodu vzlyků mě sevřel v náruči.

„Ty žiješ?“

„Ano, ale všichni ostatní…,“ zamumlala jsem mu do hrudi, „jsou mrtví. Přijelo sem několik aut s ozbrojenými muži a během chvíle všechno utichlo.“

Snažil se mě konejšit. Hladil mě po dlouhých tmavých vlasech a tišil můj pláč.

Následujících pár měsíců pro mě bylo těžkých. Strýc býval dost často pryč, ale když byl doma, rozhodně se ke mně nechoval jako můj otec. Byl chladnější a na jeho vřelé objetí bych čekala marně.

Docházel za mnou psycholog. Předposlední ročník střední školy jsem se učila doma a téměř nikam nechodila. Čekalo mě pár návštěv notáře, který mě stanovil jako jedinou dědičku celého impéria tak, jak můj otec sepsal v závěti. Zdědila jsem dokonce i území, což mě překvapilo. Já bohužel ještě nebyla plnoletá, takže jsem Iana požádala, aby se stal mým poručníkem a správcem celého majetku.

Neměla jsem sebemenší tušení, jak se takový byznys řídil. Přes naše letiště proudily tuny narkotik z Jižní Ameriky a mě otec na převzetí nepřipravoval. To můj bratr měl být jeho nástupcem. Já se měla jen dobře vdát, abych mu buď rozšířila území, nebo zajistila dobré podmínky pro obchod.

S tím jsem vyrůstala. Že se nevdám z lásky, ale z nutnosti. Strýc se velmi blízce přátelil s rodinou Fitzgeraldových. Táta je nikdy moc nemusel, ale Ian měl pravdu. Bylo lepší s rodinami, které měly pod palcem LA, vycházet.
Losangeleské podsvětí řídil Hernandéz, ale každé teritorium si pečlivě bránilo několik rodin. Marbalovi měli pod palcem přístavy. Khalafovi vévodili Santa Monice, Torrance, Long Beach, Beverly Hills, a ještě ovládali kus centra, kde mohli obchodovat a mít své lidi. My, Carringtonovi, měli letiště. Jak ta menší sportovní, tak to mezinárodní, a navíc i celé centrum a západ LA. Pak tu vládli Collinsovi. Ti kralovali celé jižní části od Long Beach. A Fitzgeraldovi zase severní části jako Pasadena.

A tak jsem se usmívala vždy, když k nám přišli Fitzgeraldovi na návštěvu. Zpočátku chodíval jen Jonathan se svou manželkou a pár poskoky. Jenže později jsem narážela stále častěji na jejich syna Trevora.

Sedávali jsme u jednoho dlouhého stolu přímo naproti sobě. Pokukoval po mně a občas mi věnoval i nesmělý úsměv. Byl starší než já. Možná o pět nebo deset let. Nebyl můj obvyklý typ, ale jisté charisma měl.

Delší medové vlasy nosíval svázané na temeni hlavy do drdolu a jeho ledově modré oči se mi snažily vetřít do přízně.

Jenže já upřímně propadla už za tátova života jeho pravé ruce, Tannerovi. Teď pro strýce dělal jen podřadnou práci a mého řidiče. Poslední maturitní ročník střední jsem docházela na stejnou školu, jako před smrtí rodiny.

A právě Tanner mě všude vozil a dělal mi ochranku. Bavilo mě si s ním povídat. Kolikrát jsme si prostě jen zajeli do obchodního centra, abychom si spolu dali kafe. Pomáhal mi s učením a rád mi vyprávěl o mém otci. Zamilovala jsem se do něho. A ačkoliv bych neměla, protože mé panenství by měl dostat můj nastávající, dala jsem ho jemu. Byl jako můj opěrný sloup, jenž mě držel nad vodou v té samotě, která na mě po smrti rodiny padla. Jen on se o mě zajímal a stal se mým kamarádem.

Kdyby o Tannerovi věděl strýc, možná by ho zabil, ale my si počínali opatrně. Rok jsme se scházeli. Milovali se a slibovali si, že spolu zestárneme. Vůbec nám nedocházelo, že mě Ian chystal provdat za Trevora Fitzgeralda. Nebránila jsem se, protože by mi to bylo k ničemu. To on zastával roli mého otce. Tudíž naše pohádka skončila maturitou a mými osmnáctými narozeninami.

„Budeme silnější a můžeme se těm sráčům Collinsovým postavit. To oni můžou za smrt tvé rodiny," vtloukal mi Ian do hlavy.

Neměla jsem důvod mu nevěřit. Pokud si myslel, že nám spojenectví s Fitzgeraldovými pomůže proti Collinsovým, souhlasila jsem. V duši jsem se těm parchantům za smrt rodičů chtěla pomstít a udělala bych pro to všechno.

Když jednoho dne přišel Ian s tím, že se jim podařilo zabít jednoho ze synů Collinsových, měla jsem radost. Cítila jsem, jak mnou prostupoval pocit zadostiučinění. Zasloužili si to. Za každou kapku krve, kterou má rodina prolila.

Spojení rodin Carringtonových a Fitzgeraldových se stalo veřejnou informací. Dvě z nejmocnějších rodin v LA se chystaly spojit. Svatba měla být obrovská, což mě sice nelákalo, ale pokud

to okolnosti nevyžadovaly, nechávala jsem si spíš své názory pro sebe.

Zatímco Carringtonovi a Fitzgeraldovi vyhlásili Collinsovým válku, okolí si pročítalo naše zlatem zdobené pozvánky.

Trevor se ke mně choval mile, ohleduplně a dalo se s ním na všem domluvit. Beztak byl jen pěšákem svého otce, stejně jako já.

Možná mi ale přišlo, že už z dob, kdy za námi Trevor jezdíval s rodiči jen na přátelské večeře, pro mě měl slabost. Byl potěšený, když se o naší svatbě dozvěděl. Já jeho nadšení nesdílela. A Tanner evidentně také ne, protože se mi vyhýbal a chodil často do barů, kde se opíjel. Randil s jinými ženami, aby na mě zapomněl. Tak mi to alespoň řekl. Náš vztah skončil.

Trevor se naopak snažil. Políbil mě jen pár týdnů před svatbou, když jsme se loučili před domem. Bohužel ten polibek se mnou nic nedělal. Jako by mi dal pusu kamarád. Jenže jsem se už dávno předtím smířila, že budu jeho žena. Zavřu se doma. Sklapnu pusu a předám svému muži otcův byznys, který měl převzít můj bratr. Stejně jsem ničemu nerozuměla. Kromě pár poskoků, kteří pracovali pro mého otce, jsem ani nikoho neznala.

Den před svatbou jsem se vrátila ze svatebního salónu s nádhernými šaty v náručí. Prošla jsem halou s vysokým stropem a zaslechla Ianův smích. Podle vozu před domem mi bylo jasné, že má jednání s Jonathanem Fitzgeraldem. Zahákla jsem bílý obal od šatů na zábradlí schodů a vydala se je pozdravit.

„Kdyby to Devoy tenkrát neposral, mohli jsme mít klid. Nebyla by žádná Scarlett Carringtonová a já bych byl jediným dědicem bratrova impéria. Už dávno jsme na ty sráče Collinsovy

mohli poslat armádu a zbavit se jich stejně jako mého kreténského bratra.“

Polilo mě horko. *Co to povídal?* Celé tělo se mi roztřáslo. Smrt mých rodičů měli na triku přeci Collinsovi, a ne můj strýc, nebo ano?

„A není škoda zabít tak pěkné děvče? Trevorovi učarovala.“

„Je nebezpečná, Johne. Potřebujeme, aby ta území, a hlavně letiště, přešla na Trevora. Po svatbě proto musí zajít za správní radou k Hernandézovi a obeznámit ho, že jsme se spojili a všechna území se sloučí v jedno. Mohla by přijít s tím, že s něčím nesouhlasí a veškerá snaha by přišla vniveč.“

„Máš pravdu, takže po svatební cestě ji chceš vzít k radě nebo se jí chceš zbavit během líbánek?“

„Hned po správní radě. Nastražíme nehodu.“

Nohy mě přestaly poslouchat. Musela jsem se přidržet stěny, když jsem si vyslechla něco takového. Víc už mě nezajímalo. Dozvěděla jsem se, kdo stál za smrtí mých rodičů a kdo se mě chystal zabít.

Zamkla jsem se ve své ložnici, ačkoliv mi bylo jasné, že mi do svatby žádné nebezpečí nehrozilo. Celé tělo se mi nekontrolovatelně třáslo. V hrdle mi vyschlo a připadalo mi, že snad v pokoji nebyl žádný vzduch. Ani otevřené okno nepomohlo.

Musela jsem uvažovat klidně a rozvážně. Zítřejší svatba nesměla proběhnout. Toho hajzla Fitzgeralda si nevezmu. A můj strýc je ostudou mé rodiny. Otec mu věřil. A pak mi najednou došlo, co mi jako poslední táta nedořekl. „Nevěř Ianovi.“ To mělo být to druhé slovo. Žádní Collinsovi. Ti se smrtí mých rodičů

neměli nic společného. Jen se nesnášeli s mým strýcem a ten jim vyhlásil válku kvůli území a moci.

Vytočila jsem Tannera. On byl jediný, komu jsem věřila. Poradil by mi, co v takové situaci dělat.

Ještě to odpoledne jsem se vydala ven. Přípravy v domě se pomalu chýlily ke konci, takže byl každý roh vily nazdobený bílými růžemi a pavučinkovou organzou.

Já však prošla vchodem bez povšimnutí. Nezajímali mě ani zahradníci na štaflích, kteří umisťovali poslední girlandu nad vchodové dveře.

Tanner na mě čekal v autě. Pod záminkou nakoupit si ještě pár zbývajících doplňků mě vyvezl pryč ze sídla samotného ďábla.

„Stalo se něco? Vypadáš hůř než já."

Tannerovo noční běsnění po barech si vyžádalo svou oběť. V opilosti zbouchnul jednu dívku. Čekala s ním miminko a on se rozhodl, že si ji vezme. Oba jsme věděli, že nemáme sebemenší šanci a po téhle aféře už vůbec ne.

„Ten masakr v domě mého otce má na starosti Ian."

Tanner zastavil u krajnice, aby se mi mohl podívat do uplakaných očí.

„Cože? Jak to víš?"

„Slyšela jsem ho. Mluvil s Jonathanem o jejich spojenectví a zmínil se také, že se mě musí zbavit."

„Chce tě zabít?" zamračil se, až mu tvář zrudla vztekem.

„Ano, po správní radě."

„Jasně, protože po svatbě získá tvůj manžel nárok na území tvé rodiny, respektive tvého otce, a veškerý majetek. Spojíte se v jednu rodinu a půjdete proti Collinsovým."

„Já myslela, že právě Collinsovi měli co dočinění s vraždou mé rodiny.“

„Evidentně ne, ale o to tady teď nejde. Co budeš dělat? Nemůžeš si ho vzít.“

Srdce mi bušilo jako splašené. Připadala jsem si tak zoufalá a sama.

„Já nevím. Nemyslí mi to. Co bys udělal ty na mém místě?“

„Když utečeš, oni si tě najdou. Nemáš peníze, ani lidi. Ti, co pracovali pro tvého otce, teď dělají pro Iana. A ty potřebuješ ochranu, Letty. Jsi v hodně špatné situaci.“

Mluvil se mnou na rovinu, což mě děsilo, ale zároveň mi nemazal med okolo pusy. Byla jsem v háji. Pochodující mrtvola.

„Takže v devatenácti umřu? To je můj úděl?“

„Ne, ty neumřeš, ale nemáš moc možností.“

„Řekni mi alespoň jednu volbu, kterou mám.“

„Collinsovi.“

Střelila jsem po něm pohledem. *Co to říkal? Měla bych se vrhnout do chřtánu nepřátelské rodiny?*

„Zabijí mě, sotva se k nim přiblížím.“

„Ne, když jim nabídneš území. Fitzgeraldovy nesnáší stejně jako Carringtonovy, ale když jim povíš, co se stalo, a nabídneš jim letiště, o které tím pádem přijde tvůj strýc i tvůj nastávající, tak by vaše dohoda mohla fungovat. Oni tě ochrání a ty jim dáš, co máš. Ian i Fitzgeraldovi pak přijdou o všechno.“

„Co když s tím nebudou souhlasit?“

„Budou. Věř mi, že na oblast v centru a na letiště každý kývne. Vymyslíme plán útěku a zítra cestou do kostela ho uskutečníme.“

Bála jsem se. Bylo těžké se smířit se smrtí, když jste téměř žádný život neměli.

Tannerovi jsem věřila jako jedinému z celého tohohle podělaného světa. Pokud by mě zradil i on, pak by pro mě všechno přestalo existovat.

Do domu toho satana jsem se vrátila až večer s malou papírovou taškou, abych se mohla vymluvit na nákupy. Z jídelny na mě však zavolal Ian. Na rtech měl falešný úsměv jako masku smrti. Dělalo se mi špatně. Chtělo se mi brečet, křičet a vychrstnout mu do obličeje tu vařící polévku, kterou mi jeho hospodyně právě nalila do talíře.

Představa, jak mu vidličkou probodnu tepnu na krku, mě stále víc a víc přitahovala. Ruce se mi třásly, že si toho snad musel i všimnout.

„Jsi nervózní?“ usmíval se na mě.

„Ano, kdo by nebyl den před svatbou?“

Jen se pousmál. Samozřejmě. Věděl, že už se blíží jeho sláva.

„Můžu se na něco zeptat?“

Položil lžíci o okraj talíře a osušil si koutky hadrovým ubrouskem. „Ano?“

„Co chystáte na Collinsovy? Chci pomstu za mé rodiče. A jakmile se spojíme s Fitzgeraldovými, kteří získají i území mého otce, chci to rozjet.“

„To chceme i my, zlatíčko,“ pousmál se a spustil jednu ze svých oblíbených citací o pomstě:

„Pokud má být někomu způsobena újma, měla by být tak závažná, aby se člověk nemusel obávat jeho pomsty.“

Jinými slovy bych měla druhému tak podrazit nohy, aby se na ně už nikdy nepostavil. Naprosto chápu jeho krok mi zabít rodinu. Když umřou, nic mu nehrozilo, ale to si jen myslel. Ještě jsem tu byla já a já se nehodlala vzdát.

Vzal mi rodinu i domov, a teď mu dlužím jedinou věc… pomstu, kterou splatí vlastní krví.

První kapitola

Scarlett

Nikdy by mě nenapadlo, že se svého svatebního dne budu bát. Že celou noc nezamhouřím oči, protože budu sledovat dveře i okna, aby dovnitř nikdo nevnikl. Každý nepatrný hluk mi rozbušil srdce, i když jsem věděla, že mi chtěli ublížit až po svatbě. Kdyby mě Ian chtěl zabít hned, už by to dávno udělal. Jenže tím by získal jen majetek a o ten mu nešlo. Potřeboval území.

A to se nedědí automaticky jako dům nebo peníze. V momentě, kdy jsem přežila masakr, přišel o tu nejjednodušší možnost. Pravidla podsvětí jsou jasná… území přechází přímo na potomky, manžele nebo sourozence. Kdybych tehdy zemřela, mohl by se jako bratr mého otce přihlásit ke správní radě a území by připadlo jemu.

Jenže já přežila. A dokud jsem naživu, je všechno právoplatně moje. Pokud by mě zabil ještě před svatbou, bez toho, abych měla dědice nebo byla vdaná, rozhodovala by o novém majiteli správní rada. To byl pro Iana risk. Přišel by tak o všechno. Tudíž mu nezbývalo nic jiného než se spojit s Fitzgeraldovými, aby dostali území oni, a to tím pádem zůstalo v jejich rukách alespoň tímhle způsobem.

Podle toho můj obličej ráno i tak vypadal. Kosmetičky měly co dělat, aby mi zamaskovaly pytle pod očima. Bylo mi to fuk.

Slzy už mi došly někdy ve dvě ráno. Neustále jsem přemýšlela, jak situaci vyřeším, abych nepřišla o život. Měla jsem z toho útěku neskutečně obavy. Tanner mě sice seznámil se zajímavým plánem, ale já si nebyla jistá. Přece nemůžu jít jen tak za Harrisonem Collinsem a žádat ho o ochranu. Stejně tak mě mohl odprásknout i on. Můj strýc mu zabil syna.

Celá skupina vizážistů mě navlékla do jednoduchých svatebních šatů s hlubokým výstřihem vpředu i na zádech. Byly až hříšně drahé, ale nádherné, sexy a luxusní. Aby ne, když je ručně šil nějaký známý návrhář. Za jiných okolností bych z nich byla nadšená, ale ani se v nich nepodívám před oltář.

Vlasy mi navlnili a na temeni hlavy je spojili perlovou sponou. Podél obličeje mi viselo jen pár opuštěných pramenů, a dokonce i v kouřovém líčení s umělými řasami jsem si připadala nádherně.

Kéž bych se mohla podívat svému nastávajícímu do očí a užívat si jeho zasněného pohledu. Třeba bych se mu líbila. Možná by mě ušetřil. Jenže on neměl hlavní slovo. Byl jen malým pánem v tomhle světě. A já někoho takového nechtěla. Potřebovala jsem v tenhle podělaný okamžik pořádného chlapa, co mě ochrání. Trevor byl bačkora.

Dům, vyjma zaměstnanců, opustili všichni, aby se do kostela dostali včas. Já, nevěsta, měla odjíždět jako poslední.

Tanner na mě čekal v padnoucím obleku u bílé limuzíny. Jeho výraz se mi vůbec nepozdával. Jako by se mnou soucítil. Jak by ne, když mě vezl na můj vlastní pohřeb.

Otevřel mi dveře, abych se s hlubokým nádechem posadila. Nezajímalo mě nic kromě času, který mi zbýval.

Posadil se za volant a otočil se na mě do prostoru vozu.

„Řeknu ti plán. Kostel je dvacet minut odtud. V hustším provozu třicet. Takže budou očekávat, že zhruba do těch pětatřiceti až čtyřiceti minut přijedeme. Já tě vysadím u benzínky na Washington Boulevard. Okolo je spousta firem, nákupních center a můžeš se odtamtud dobře dostat do kasina hned vedle hotelu Hilton. To patří Collinsovým. Nech si zavolat Harrisona. Hlavně nejednej s Emmettem, to je kretén. Trvej na tom, že chceš mluvit jen s Harrisonem. On je hlava rodiny a pomůže ti. Všechno mu řekni tak, jak to popravdě je."

„Mám strach. Navíc v takovém oblečení jsem strašně nápadná."

„Scarlett, od té benzínky do jejich kasina je to fakt jen kousek. Stíháš to do čtyřiceti minut i kdybys šla pěšky, ale to ti z bezpečnostních důvodů nedoporučuju."

Byla jsem tak vynervovaná, že mi žízní i jazyk přilnul k patru. Potřebovala jsem nutně něco k pití, takže jakmile mi Tanner zastavil u stojanu, popřál mi hodně štěstí, a pak mě nechal odejít.

Vběhla jsem mezi zákazníky čerpací stanice, z nichž byla většina muži. Všichni se na mě se zaujetím dívali. Srdce mi bušilo tak silně, až jsem měla pocit, že mi protrhne hrudník. Šaty se mi lepily na kůži, a dokonce mi ramínko sklouzlo z ramene. Byly poněkud odhalující, ale neměla jsem jinou možnost. Náhradní oblečení jsem si s sebou vzít nemohla. Navíc nešlo o žádnou róbu s bohatě nařasenou sukní. Prostě elegantní styl, který mi obepínal křivky, ale nezabíral mnoho místa.

Z chladničky jsem si vzala láhev vody a vydala se zaplatit.

„Letty, ahoj!“ ztuhla jsem a otočila se za povědomým dívčím hlasem, který patřil mé spolužačce ze střední. Půvabná brunetka v tričku s logem benzínky si nadzvedla kšiltovku, abych jí lépe viděla do obličeje. Nejdřív mi věnovala široký úsměv, ale pak si mě pobaveně celou prohlédla.

„Carol,“ oslovila jsem ji trochu rozpačitě, „ahoj.“

„Co ty tady? Ve svatebních šatech?“ zaraženě si mě prohlédla.

S povzdechem jsem se zatvářila trochu nešťastně.

„Měla jsem se vdávat, ale na poslední chvíli mi došlo, že on není ten pravý.“

Rozesmála se.

„Ty se toho nebojíš.“

„Bojím. Strýc mě zabije.“ A to doslova.

Naklonila se ke mně a trochu tajemně mi pošeptala: „Můžu ti nějak pomoct?“

„Potřebuju někam odvézt. Nezavolala bys mi taxíka?“

„Víš co? Řeknu Stelle, mojí sestře. Právě skončila v práci a přijela ke mně na hot dog. Odveze tě tam.“

„Za to bych ti byla moc vděčná.“

Dalo mi spoustu práce, abych se uklidnila. Vnitřnosti se mi kroutily hrůzou, kdyby mě tu někdo ze strýcových poskoků našel. Už nebylo cesty zpět.

Zatímco se Carol dohadovala s její stejně milou sestrou, zaplatila jsem na pokladně vodu a vydala se k diskutující dvojici sympatických dívek. Za podvazek jsem si totiž před odchodem dala nějaké bankovky, kdybych potřebovala při útěku peníze.

Připadala jsem si v těch šatech hloupě a nápadně. Periferně jsem si všimla bílé limuzíny na parkovišti u benzínky, kde ještě

stále vyčkával Tanner. Stella mě dovedla k nenápadné stříbrné toyotě, kam jsem se za divokého bušení srdce posadila.

„Kam potřebuješ odvézt?“

„Musím někoho vyhledat v kasinu *Red Velvet.*“

„Hodím tě tam, to není problém.“

Celá roztřesená jsem se posadila do jejího auta a poklepávala si nervózně nohou o podlahu. Cesta trvala jen chvíli, přesně jak Tanner vyprávěl.

Jenže nastalo něco, s čím jsem nepočítala a obrovský nápis na vchodových dveřích mě nemile překvapil. Z provozních důvodů bylo dnes otevřeno až od osmi večer.

Nemohla jsem v tu chvíli ani dýchat. Do očí se mi nahrnuly slzy a v hlavě mi šrotovalo, kde se mám osm hodin ukrývat, aby mě Ian ani Fitzgeraldovi nenašli.

„Hej, Letty, stalo se něco?“ zaslechla jsem za sebou Stellin hlas. Vrátila jsem se pár kroků po chodníku až ke krajnici, kde stála s otevřeným okénkem.

„Je zavřeno.“

Musela si všimnout, jak zoufale vypadám, a tak poplácala na sedačku spolujezdce. „Nasedej, dáme si u nás doma kafe, trochu si odpočineš, a večer tě sem odvezu znovu.“

„Nechci tě obtěžovat, ale budu moc ráda, když se mě na těch osm hodin do otvíračky někdo ujme.“

Usmála se na mě a přikývla.

Jako by mi ji seslalo samo nebe. Nohy mě sotva nesly.

Zastavily jsme před menším nízkým domem s oprýskanou omítkou. Nejlepší léta už měl sice za sebou, ale v duchu jsem jí

slibovala, že pokud tohle vyjde, tenhle bungalov projde proměnou na můj účet.

Vešly jsme dovnitř, Stella hodila svoji kabelku na ošuntělý gauč a rovnou zamířila ke kávovaru.

„Nemám tu sice žádný moderní stroj, jen obyčejné překapávané kafe, ale nám s Carol stačí."

„Hořké bude stačit."

Rozhlížela jsem se po domě. Byl starší, ale útulný. Představovala jsem si, jaké by to bylo, kdybych vyrůstala jako ony. V obyčejné americké rodině. Bez sporů o podělané dědictví nebo území. Žádné vraždy, krev, msty nebo zrádci.

„Proč ses vlastně rozhodla, že si ho nevezmeš?" zeptala se a položila mi na kulatý dřevěný stůl hrneček s uraženým uchem.

„Byla jsem k té svatbě vlastně přinucena. Proto se nemůžu vrátit. Víš, kolik peněz a času do toho obě rodiny investovaly?"

„Viděla jsem pár fotek na Instagramu. Jsi za vodou, co? Carol o tobě občas vypráví. Dělaly jste spolu na nějakém projektu, a od té doby o tobě pořád mluvila."

„Jo, Carol je super holka. Za jiných okolností by z nás byly dobré kámošky."

Posadila se ke mně a sevřela svůj hrneček v obou dlaních.

„Ty sis měla brát Trevora Fitzgeralda? Je zatraceně sexy," pousmála se, až jí v očích zajiskřilo.

„Jo, ale vzhled není všechno. Na maf…"

Proč jen mluvím rychleji, než myslím?

„Na mafiána? No to jsem netušila, že je až takhle zámožný."

„Chtěla jsem říct, že na mafiána je dost tichý."

„Tichá voda břehy mele. Možná se jen nestačil pořádně vyjádřit. A o svatební noci bys něco zažila.“

Ona se tomu smála, ale já ne. Neměla vůbec ponětí, jak to v takových rodinách chodilo.

„Máš tady internet?“ napadlo mě.

„Jasně.“ Svraštila čelo a posunula mi svůj mobil s otevřeným prohlížečem.

S divokým bušením srdce jsem vyhledala Harrisona Collinse, abych věděla, s kým budu mít tu čest. Možná už od pohledu bude vypadat jako zabiják a já raději zůstanu se Stellou v tomhle útulném úkrytu.

Harrison ale nepůsobil nepříjemně. Naopak, vypadal na svůj věk dost zachovale. Stejně jako jeho žena. Obavy mě sice neopustily, ale je třeba znát svého nepřítele, který se, doufám, stane mým zachráncem.

Pokud se nedohodneme, pak mi může na oplátku nechat proletět kulku hlavou.

Povídaly jsme si se Stellou asi dvě hodiny, když se najednou ozvalo prudké bušení na dveře. Samozřejmě, že už se do mě dávaly mdloby. Sotva totiž Stella vstala, dveře se rozrazily. Dva maskovaní muži byli hned u nás.

„Ty se postarej o tu brunetu, já si beru Scarlett,“ poznala jsem Tannerův hlas.

„Kdo jste? Co chcete?“ křičela Stella, když ji vysoký chlápek v černém popadl za ruku a vedl do druhé místnosti.

„Ne, nechte ji!“ volala jsem na něho. Tanner ke mně pomalu přistoupil a vyjmul svůj glock zastrčený za opaskem.

Ještě jednou se ohlédl, jestli jsme v místnosti sami.

„Letty, zatraceně, co tady děláš? Neříkal jsem ti, abys vyhledala Collinsovy?“

„Kasino je uzavřené. Nevěděla jsem, kam jít.“

„Jsi v háji, víš o tom? Ian tě vyhledal podle kamer. Naštěstí jsem to okecal, žes mi utekla, ale musel jsem slíbit, že tě zabiju.“

Rozbušilo se mi srdce. To by Tanner neudělal, nebo ano? Horké slzy se mi valily po tvářích, zatímco jsem jen smířeně přikývla.

„Pokud budeš mým vrahem ty, pak vím, že mě nebudeš hodiny mučit ve sklepě.“

„Přeskočilo ti? Nezabiju tě, i kdybych měl sám chcípnout. Ale musím něco udělat.“ V ten okamžik se ozval výkřik a rána z pistole. Stella... Pane Bože!

Nedokázala jsem se pohnout. Jen jsem zírala a doufala, že to není pravda. Ale opravdu to tak bylo. Už jí nebylo pomoci.

Pocit viny mi rozdrásal hruď. Umřela kvůli mně.

Najednou mi bylo těsno ve vlastním těle. Ruce se mi třásly a srdce mi bušilo jako splašené. Nedokázala jsem popadnout dech. Panika mě pohltila jako přílivová vlna

„Jeď na kliniku v Anaheim na La Palma Avenue. Ošetří tě a nech si zavolat Harrissona Collinse. Je ti to jasné?“

„Ale?“

Sotva jsem stihla zareagovat, protože zvedl pistoli a namířil mi ji na nadloktí. Vyšla rána a paží mi projela ostrá bolest. Prudce do mě strčil, až jsem se zapotácela a spadla na koberec mezi konferenční stolek a gauč. Natlučená kostrč mě však netrápila.

Chytila jsem se nad ránou a všimla si, že mi z ní vytékalo velké množství krve. Tedy na můj vkus.

Znovu namířil zbraní na gauč a ozvala se ještě jedna ohlušující pecka. Instinktivně jsem zavřela oči, ze kterých mi proudily slzy.

„Tady jsem skončil.“ Vzhlédl mezi dveře a vydal se k východu spolu s tím druhým.

Přijel mě odprásknout, ale dal mi ještě jednu šanci. Jeho společník mi mohl vidět leda tak nohy, proto ho rychle vyhnal. Pomalu jsem se přikrčeně přesunula k oknu a zkontrolovala příjezdovou cestu. Jejich hummer odjel a já se ocitla v tíživém tichu.

Došla jsem ke kuchyňské lince, abych vyhledala čistou utěrku a mohla si ji přitisknout k ráně. Hodlala jsem Tannera poslechnout. Pokud nevyšlo kasino, poslední šance byla ta klinika.

Trochu jsem si upravila rozmazané líčení pod očima a vydala se k hlavní silnici, abych si chytila taxík. Trvalo to jen malou chvilku. Vyděšený černoch mi šokovaně hleděl na krvácející ránu i na mé svatební šaty.

„Proboha, co se vám stalo?“

„Jsem zraněná, potřebuju na kliniku v La Palma Avenue.“

„Proč tak daleko? Je tu spousta jiných nemocnic a mnohem blíž.“

„Myslím, že vám do toho nic není. Prostě potřebuju na tuhle kliniku. Na víc se neptejte.“

Uraženě se otočil ve směru jízdy a vydal se na cestu.

„Doufám, že máte na zaplacení.“

„Nebojte se!“ odsekla jsem.

Po necelé hodině tiché jízdy mi zastavil před vchodem na kliniku. Pevně jsem si držela zakrvácenou utěrku pod ramenem a

vešla dovnitř. Rozprostřely se přede mnou dlouhé chodby, přičemž celou jednu stěnu pokrývala mapa kliniky. Než jsem se zorientovala, zastavila mě mladá sestřička a pomohla mi najít chirurgii.

Samozřejmě jsem před ordinací nebyla jediná. V mém úmyslu rozhodně nebylo čekat, než mě vezmou. Já neměla čas.

Vrátila jsem se tedy na recepci, kde postávala stará nepříjemná dáma s brýlemi jako dna od popelníků.

„Musím mluvit s Harrisonem Collinsem."

Znuděně se na mě podívala, napila se čaje z opatlaného hrnku a nijak nereagovala.

„Slyšela jste mě? Musím s ním mluvit."

„To by mohl říct každý. Víte, kolik pacientů to po mně chce? Jsou rozčílení, že museli čekat o hodinu déle." Obrátila oči v sloup.

„Ale mně nejde o podělané čekání. Tady jde o život. Jestli ho nezavoláte, tak těmi dveřmi za chvíli vtrhnou maskovaní muži a celé to tady vystřílí. Už mě chápete?"

Konečně nějaká emoce. Pozvedla nedůvěřivě jedno obočí a naklonila hlavu na stranu.

„Zavolám vám ředitele kliniky, ať si s vámi poradí on."

Zvedla sluchátko a dlouhým rudým nehtem namačkala číslo do jeho kanceláře.

„Pane řediteli, mohl byste na okamžik na recepci. Je tu nějaká slečna a shání se po Harrisonovi Collinsovi."

Do háje! Dřív tady vykrvácím.

„A taky jsem zraněná," zamračila jsem se na ni.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Nepřítel mého nepřítele**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.